

Derfor mener vi i Dansk Folkeparti, at det er vigtigt, at man skal opretholde fagligheden og kvaliteten i uddannelsen, og udfordringen er derfor dobbelt. På den ene side skal der sikres bedre adgang til uddannelserne for flere mennesker uanset bopæl, og på den anden side skal de stærke faglige miljøer opretholdes, og den oplagte metode vil være specialisering. Sygehusområdet har jo i vid udstrækning indrettet sig netop efter dette princip og dermed sikret såvel den geografiske spredning som stærke og specialiserede faglige miljøer ved at lade enkelte hospitaler dyrke afgrænsede områder i særlig grad.

Endvidere bør det overvejes, hvordan koblingen mellem de regionale uddannelsesinstitutioner, altså KVVU-erne og MVU-erne på niveau, og de regionale forskningsbaserede og udviklings- og undervisningsmiljøer konkret skal kunne styrkes.

Det er af stor betydning, at man selvstændigt ser på adgangen til voksen-, videre- og efteruddannelserne, særlig for de grupper, der som før nævnt finder ansættelse i videnstunge brancher og i dag oplever et alt for ringe regionalt udbud. Muligheden for opkvalificering af ingeniører, DJØF'erne og IT-uddannede bør prioriteres lige så højt som den efteruddannelse, der foregår på de tekniske skoler og på vores AMU-centre.

Dansk Folkeparti mener altså, at der er behov for at formulere en tværgående og helhedsorienteret national strategi, som sikrer, at den uddannelsesmæssige prioritering sker på det overordnede plan og ikke blot sker områdespecifikt, en strategi, som kvalificeret tager den udfordring op, som det er at understøtte og stimulere udviklingen i alle landets regioner.

Man kan sige, at forslaget her godt kan hænge lidt i halen på den redegørelse, som vi har fået fra undervisningsministeren og erhvervsministeren, og måske kan der også i udmøntningen indgå nogle af de elementer, som vi kommer med her i beslutningsforslaget.

Ebbe Kalnæs (CD):

At CD ikke er medforslagsstiller til det her beslutningsforslag, er ikke et udtryk for, at vi ikke mener, emnet er vigtigt.

Som tidligere ordførere har nævnt det, har der jo været en lang række initiativer og debatter på det her område, og vi er meget enige i og meget glade for nogle af de beslutninger, der er taget om netop det at sikre det regionale i uddannelses- og forskningsindsatsen.

Tendensen til, at når noget er centralt, er det forbundet med kvalitet, og er det ikke centralt, er det forbundet med det modsatte, har været udbredt i mange hjørner og kroge af det danske samfund, og derfor ser vi hele den række af debatter – også den foregående redegørelse osv. – som en meget vigtig proces, som vi i øjeblikket politisk er inde i.

Jeg vil dog også medgive, at selve beslutningsforslaget og den meget korte frist til at lave noget operationelt nok er lidt vanskeligt. Jeg kunne vel næsten allerede på nuværende tidspunkt opfordre til, at et forslag som det her endte med som et element i alle andre indsatser at blive til en fælles beretning, som vi gerne deltager i. Det er nok mere operationelt.

Jeg vil gerne understrege meget, at hele den proces, hele den debat, vi er i gang med, er meget vigtig, også som nogle har nævnt det, om udflytning af statsinstitutioner osv. Det, der er det meget afgørende, er, at vi sigter efter at få forbundet både forskning og uddannelse meget med styrkeområder og naturlige tilhørsforhold, at det, at tingene ligesom kan forankre sig i nogle naturlige sammenhænge, er noget væsentligt.

Så er der en anden vinkel til det her, som vi har glemt at tage med, og ellers skal jeg ikke forlænge den her debat yderligere, for det er den grund til, og det er et vigtigt element, som jeg gerne vil understrege endnu en gang.

I en tidligere debat her i Folketinget sagde Socialdemokratiets ordfører noget om, at det kan vi ikke blande os i, vi har nogle bestyrelser osv. Det, vi skal gøre os klart, er, at det eneste sted, Folketinget har mulighed for for alvor at balancere vækst og økonomisk indsats, er de steder, hvor Folketinget betaler for musikken. Det er dér, Folketinget har mulighed for at påvirke en proces. Det kan vi ikke med den samfundsform, vi har, gøre i vores erhvervsliv, men vi kan gøre det i overordnede statslige beslutninger. Derfor er det vigtigt at understrege, at det er Folketinget og det politiske niveau, der skal lægge linjen og målene på det her område, der skal træffe helt klare beslutninger, hvori der ligger nogle konsekvenser, for at opretholde de her balancer på fornuftig vis.

Vi skal passe på med ikke at komme i en situation, hvor vi i sådan en næsten nyliberalistisk model siger, at de enkelte institutioner skal være selvlevende, og de skal med deres bestyrelser osv. være selvbesluttende. Der må vi sige, det er politisk ansvar, og det er meget uheldigt, hvis man skyder det fra sig.